AM FOST?

Nuvelă de Johnny Alici

Dedicată fiicei mele Alinei

Oamenii au uitat demult de existenţa acestui subsol. Rutina şi sărăcia îi impune să scotocească prin localuri de genul acesta, însă anume acest subsol, această cameră: fără nici cea mai mică fereastră, cu pereţii plini de pete închise la culoare (care cu timpul se tot înmulţesc) şi îmbibată cu un miros morbid de putrefacţie organică îi sperie pe toţi cei ce sunt curioşi s-o vadă şi-i respinge imediat. Pe toţi... În afară de acei ce sunt responsabili de înmulţirea petelor de pe pereţi. Îşi ştiu meseria! După ei nu rămâne nicio urmă, niciun glonte şi niciun cartuş... şi niciun cadavru, doar nişte pete pe pereţi şi putoarea ce sfâşie orice senzor al mirosului se înteţeşte după fiecare vizită a lor...

— Întoarce-te cu spatele la mine! Mă întorc, având impresia că nu am auzit pe nimeni, că această voce provine din creierul meu şi nu există un alt generator al acestor sunete. Ştiu ce va urma... Şi când ştii că anume acest lucru se va întâmpla le vezi pe toate... Toate pe loc îţi sunt clare şi despărţite cu o precizie extraordinară în clipe plăcute şi neplăcute... Le vezi în culori şi în alb şi negru... Le simţi calde şi reci... Te umpli de lacrimi şi rămâi nepăsător... Şi încerci să ghiceşti care-ţi va fi ultimul gât de aer...

Mama, tata, sora, prietenii cei mai apropiaţi şi dragi... Multe de-odată şi nimic palpabil... Crize de veselie şi de plâns... Femeia care m-a făcut bărbat – am început să simt ceva!... A doua, a treia...încă unatoate-s frumoase şi toate-mi sunt dragi: da, le-am iubit pe toate aceste femei ce-mi apar în această clipă în faţa ochilor... O colegă de clasă, o studentă din alt oraş, o colegă de facultate, o dansatoare, o altă dansatoare cu o voce ce nu poate fi uitată, o actriţă... Bandă cu feţele acelor ce mi-au furat cândva suflul se tot derulează şi... Lumina zilei a pătruns în creierul meu eclipsat de pierderea oricărei speranţe... EA!!! Da, o văd că şi acum cu ochii ei mari, plini de naivitatea Evei şi de tainica dorinţă de a se juca cu interzisul de aceeaşi provenienţă. Fundul ochilor se odihneşte... Avalanşa chipurilor s-a transformat într-o mozaică ce a format faţa ei... Faţa femeii vieţii mele... Jumătatea pe care o căutam de atâta amar de timp... Eram atât de speriat că în clipa în care voi fi întâlnit-o nu voi mai avea niciun Jowl de căldură ca să i-l ofer, risipindu-mi deja energia strângând polenul de pe toate

floricelele ce-mi ieşeau în cale dar… am fost surprins! Toată energia irosită cândva în dreapta şi-n stânga mi-a fost restituită, a fost înzecită, înmiită… Şi acest flux de o densitate enormă a fost direcţionat asupra unei ţinte, asupra unei fiinţe, asupra ei!…

— Alo?

— Te-am sunat ieri toată ziua, toată noaptea şi astăzi încontinuu! Ce faci? Îţi baţi joc de mine?

— Am fost la o petrecere cu foştii mei colegi de facultate…

— Toată noaptea?

— Am fost în alt capăt al oraşului, metroul nu mai mergea şi-apoi nu ne-am văzut de-atâta vreme! Ce-ai fi vrut să fac, să-i las baltă?

— Faci ce vrei, distrează-te cu cine vrei, eu una am obosit!

— Iarăşi începi cu gelozia ta care nu-şi are nicio bază!

— A fost cineva din fostele tale iubite?

— Îţi mai spun o dată cum ţi-am mai spus-o de zeci de mii de ori că nu am obiceiul să înşel femeia pe care o iubesc!

— A fost sau nu?!

— Nu există foste iubite, există o singură iubită şi aceea eşti tu!

— A fost?

— A fost o fată la care am ţinut mult în trecut…

Într-adevăr am ţinut mult la ea, am iubit-o, chiar am iubit-o mult… Dar toată noaptea n-am discutat despre noi… am discutat despre acea lumină ce mă copleşeşte şi din care izvorăşte o energie supremă ce-mi hrăneşte spiritul de nu-l mai recunosc!…

— Şi o iubeşti într-adevăr?

— N-am mai iubit pe nimeni la fel. De fapt nu pot fi comparate iubirile între ele. Cea mai puternică şi adevărată e iubirea pe care-o trăieşti acum, pe moment. Şi o iubesc! Acum! Şi nu se compară cu nimic cândva trăit căci e-n trecut!

— Oare nu vom regreta mai târziu c-am lăsat să treacă noaptea nevinovat?

— Nu! Oferă-i din toată inima acest privilegiu femeii pe care o iubesc şi ai încredere în mine că nu merită nici măcar să ne gândim la acest lucru. Nici pe tine nu te-am înşelat când eram împreună. Acum ai dovada! Te rog s-o stimezi fiindcă o iubesc…

— Cum îi zice?

— Ce importanţă are?

— Să ştiu cu cine să-ţi doresc să fii fericit!

— Te rog să nu începi din nou. Ţi-am mai spus: Nu suport să fiu acuzat pe nedrept!

— Sunt gravidă…

— N-am… (Pe moment eram gata să semnez orice Pact cu orice forţă cât de malefică n-ar fi numai ca acele cuvinte să nu reprezinte un adevăr!) ...Cum???

— Faci ce vrei, te duci la cine vrei… Eu îmi păstrez copilul și asta a fost!

— Te rog să te linişteşti şi să nu iei nicio decizie în pripă! E ora… Am scăpat deja trenul… Încerc să găsesc mâine la prima oră o maşină de ocazie şi vorbim liniştit, m-auzi?!! Încerc să fiu până la prânz la tine…

Niciodată cinci sute de kilometri n-au fost fost atât de apropiaţi unei jumătăţi de mie de kilometri! Fiindcă o mie de kilometri e deja ceva interminabil, iar o jumătate din infinit tot infinit rămâne!

Era împăcată… Surâdea liniştit. Tocmai coborâsem din taxiu în faţa casei ei când am deschis din nou portiera, am împins-o încetişor înăuntrul maşinii şi-am anunţat direcţia: „Spre cei mai frumoşi trandafiri! „Într-o jumătate de oră eram din nou în faţa casei ei cu singura diferenţă că taxiul era deja plecat şi ţineam în mână cel mai frumos trandafir…

— Vrei să-mi devii soţie?

— Cred că vei fi un tată minunat!…

Senzaţia acelui sărut va rămâne sigur întipărită în Antologia Universală a Sentimentelor Trăite de Umanitate – căci undeva în Univers, sunt sigur, există o ediţie de genul acesta… Şi acel sentiment A FOST CEVA!!!

Nu există o femeie mai frumoasă decât femeia gravidă!!! O vedeam tot timpul în culori…

În rest imagini în alb-negru… Banii şi în special lipsa lor… rutina… casa ce trebuie terminată… Ea este foarte iritată. Clipa cea mare e la o distanţă de doar numai câteva zile iar în viaţa noastră încă domină neprevăzutul… Nimic sigur… Nimic! Nu se aştepta să fiu atât de slab! Mă mir şi eu cum de un sentiment atât de puternic – iubirea ce i-o port, a putut să ia naştere într-un suflet atât de slab şi naiv? Sau poate că naivitatea nu este o slăbiciune… Căci dacă nu este atunci înseamnă că nu am fost slab, am fost doar naiv…

Negru… Primul „Oa!” al copilului! Vocea fiicei mele!

— Are năsucul şi buzele tale… Culori!!! – O iubesc…

Cât de mult oboseam în acele nopţi şi cât de mult visam să putem să visăm cu adevărat, să putem să dormim… Atunci, pe moment mi se păreau cele mai groaznice nopţi! Acum aş da orice, şi zece vieţi de le-aş avea pentru o singură oră a unei nopţi de-atunci… Copilul plânge şi tu încerci să linişteşti acel boţ de cărniţă încordat, legănându-l în braţe şi fredonându-i o melodie inventată pe moment, care nu are nici urmă de geniu în ea, dar calmează copilul ce-ţi cunoaşte vocea şi bătăile inimii tale! Cât de cald… câtă tandreţe… lacrimile… Ce culori!!!

Alb-negru… Teatrul (culori există doar în scenă!), studiourile de muzică şi de publicitate, televiziuni, cluburi de noapte, scene în aer liber… Banii şi în special lipsa lor…

Mici erupţii colorate vag – escapadele cu prietenii dragi, ce-şi mai aduc din când în când aminte de mine…

— Şi ce credeţi că a răspuns domnul?… Mulţimea… Acei cinci sute de spectatori ce pot fi adunaţi laolaltă într-o sală a unui club de noapte mai mare şi aşezaţi la locurile lor… Din scenă nu le vezi decât feţele palide căci restul e înecat în umbra atotmistuitoare generată de fluxul puternic de lumină al reflectoarelor… O umbră imensă şi cinci sute de pete deschise pe acel fundal întunecat… Ca să vezi reacţia cuiva anume trebuie să te focalizezi în special asupra feţei lui şi atunci nu mai vezi acel tapet imens… Acea Hidră cu cinci sute de capete care e gata să te sfâşie în orice clipă dacă nu faci sau nu spui ce-i place…

— Funcţia pe care o deţin îmi permite să văd această problemă dintr-un unghi de trei sute optzeci de grade… Pauză şi… Când eşti în scenă acest hohot este salvarea ta, înseamnă că astăzi eşti lăsat să pleci stimat şi-ţi asiguri cel puţin pentru data viitoare INTRAREA în această scenă…

Ştiu că nu erau poliţişti chiar dacă mi-au arătat nişte legitimaţii asemănătoare cu ale celor de la interne.

— Vă rog să ne urmaţi!

Totul s-a întâmplat cu rapiditatea declanşării fulgerului… De abia am apucat să trecem de colţul clădirii că am şi luat trei pumni grei în stomac şi unul cât un bolovan mi-a deplasat maxilarul… Credeam că va trebui să-l culeg de pe jos… Dar nu a fost cazul, îşi cunosc meseriatotul e la limită: durere maximă cu evidenţe minime!

— Un vierme ca tine nu are dreptul să-i atingă pe tătici! Ţine-ţi limbă după dinţi! Ai înţeles mesajul?…

Atmosfera din casă a mai prins câteva culori. Vorbesc de atmosferă și nu de sentimente, căci în acest domeniu ecranul e gata-gata să plesnească de atâta ambundenţă de culori! Straniu… au trecut aproape trei ani… Ea ba mă iubeşte, ba mă urăşte… pe când din mine în permanenţă, fără nici cea mai mică întrerupere izvorăşte același flux de energie cu aceeași densitate imensă direcţionat spre aceeași ţintă, spre Ea! O iubesc! O iubesc la nebunie!!! Nu ştiu de mi se va întâmpla vreo dată, dar dacă mi s-ar cere mi-aş da viaţa pentru Ea şi pentru cel mai frumos cadou pe care mi l-a făcut, pentru fiica noastră! Încerc să găsesc un cel mai mic spaţiu în interiorul meu pentru alte sentimente ce-ar putea să-mi îmbogăţească experienţa dar în zadar! Sunt plin cu vârf de iubirea ce le-o port celor mai dragi fiinţe…

— Şi ce credeţi că a răspuns domnul?… Hidra s-a încordat… Aşteaptă deznodământul curioasă la nebunie dacă va avea motiv să-şi dezlănţuie vulgaritatea într-o explozie de râs sau va trebui să mai soarbă un gât din paharul de pe masă, decepţionată de glumă nereușită a spickerului…

— De ce să-mi iau viză? Aia-i insula mea, dom'le! Iarăşi hohotul aprobator… Săptămâna viitoare voi fi cel puţin primit cu aceleaşi aplauze… Vreau acasă, să le văd pe iubitele mele… Am obosit. Dacă cineva va mai spune că bărbatul ocroteşte familia – să nu-l credeţi! Bărbatul slujeşte şi face tot posibilul ca familia să existe, să supravieţuiască. Vorbesc de un bărbat adevărat ce iubeşte cu-adevărat. Familia însă, femeia îl ocroteşte pe bărbat, îl face să se simtă bărbat, îl face bărbat!…

Aşa luceşte un metal când nimereşte într-un spot de lumină… Mă doare… Capul, picioarele, abdomenul… Fiecare secundă sunt lovit cu ceva dur şi greu… da, e un obiect cilindric, subţire şi lung de metal. Încă o dată… Loviturile sunt aplicate metodic şi sunt plasate foarte precis… Nu voi muri, căci ăştea o făceau deja dacă acesta le era scopul. Mă vor ciomăgi şi mă vor lăsa… Vreau la fetele mele. Să le sărut şi să adorm. Poate visez?… Nu! Căci m-a durut îngrozitor această lovitură…

— Aşa o păţesc cei neascultători! E ultima preîntâmpinare! Ai început să puţi, prietene! Ce-a vrut să spună, c-am făcut pe mine? Nu… aşa e aerul în încăperea aceasta, miroase a cadavru descompus… Lanterna s-a stins şi paşii se îndepărtează… Nu ştiu în ce mod, dar sunt

sigur că ACUM voi ajunge la fetele mele… Vreau acasă… să le sărut şi să dorm…

— Alo?

— Ai la dispoziţia ta trei săptămâni ca să te refaci şi să-ţi iei tălpăşiţa.

— De ce?

— Ai o soţie şi o fiică foarte frumoase! Vrei să li se întâmple ceva asemănător cu ce ţi s-a întâmplat ţie?… Ton…

De ce? Cum? De unde au ştiut pe ce să mizeze? De ce?…

— Alo? Sun din numele… exact, da, viza… Cât? N-ai ceva mai ieftin?… Am înţeles!… În două săptămâni?… Perfect! Bine! S-a făcut! Deci în două săptămâni! Da, la revedere.

— Cine-i?

— Un coleg de la teatru…

— De ce eşti încruntat?

— Nu, nu, ţi s-a părut, mă doare piciorul! Mă duc să mă –ntind puţin! Un pupic?

— Ai grijă la scări!

— O.K!

— Fă-mi rost de banii acestea, te rog, de unde vrei şi cu orice procent vrei… Orice condiţii ar fi – le accept! Mâine trebuie să plătesc! Te rog, te implor!…

Această bucăţică de hârtie ornată lipită în paşaport… Această probă ce demonstrează că suntem inferiori din simplul motiv că ne-am născut nu acolo unde-ar trebui să ne naştem… Cu banii pe care l-am plătit pentru ea puteam să schimb viaţa familiei mele. Aş putea s-o fac fericită, nu ştiu pe ce durată de timp dar aş putea s-o fac fericită şi ca recompensă aş putea să-i văd privirea împăcată şi plină de recunoştinţă, mulţumire, satisfacţie şi iubire… Mai mult nici nu-mi doresc!… Telefonul ăsta!…

— Alo?

— Mai ai trei zile, îţi mai aminteşti amice?

— V-am spus să mă lăsaţi în pace! Ştiu ce trebuie să fac!

— Va dispare chiar şi cel mai mic val cu o singură condiţie – trebuie să dispari tu! Alege!… Ton…

Încă trei zile! Cum să-i spun, ce să-i spun? Nu va crede gravitatea situaţiei! N-are cum! N-am cum să-i explic, să-i descriu acea cameră, acel miros…

— Noapte bună!
— Vise plăcute!
— Te iubesc!
— Şi eu te iubesc!
— Mâine trebuie să ies… să plec…
— Unde? Încă nu te-ai refăcut…
— Nu-ţi face griji, voi avea timp să mă refac. Problema e că plec pe o durată destul de lungă de timp…
— Unde?… Nu înţeleg nimic… Pe cât timp?
— Peste hotare… pe jumătate de an… cel puţin…
— Nu înţeleg! Ce tot vorbeşti?… Ce-i asta, o glumă? Ai un contract? – o umbră de speranţă amestecată într-un zâmbet confuz I-a apărut în ochi…
— Poţi să-i spui şi-aşa…
— Şi cum faci cu documentele?…
— Am primit şi viza şi paşaportul, toate sunt aici! Te iubesc! Am vrut să ţi-o spun mai înainte dar n-am dorit să te ntristez sau să-ţi dau false speranţe înainte de-a fi sigur că plec, înţelegi?…
— Ţi.ai făcut şi bagajele? Am văzut nişte schimbări prin sertare!…
— Mi-am pregătit o geantă, dar mai am timp mâine, autobusul pleacă după masă…
— Autobusul?
— E mai ieftin, mult mai ieftin!…
— Mai avem doar o singură noapte?
— Şi câteva ore de dimineaţă…
— Iubeşte-mă… Încet… să n-o trezim pe prinţesă…
Lacrimi… căldură… culori…
— Alo?
— Bravo, ai luat o decizie corectă…
— Eu v-am ascultat! Acum vă cer să vă ţineţi de cuvânt…
— Cât timp vei fi departe vor fi în siguranţă!… Ton…
Ei le ştiu pe toate, ei cunosc orice amănunt… Nicio tranzacţie, nicio transformare de anergie cât de mică n-ar fi nu le scapă… Hidra!
— Cine-a fost?
— Tipul care mi-a făcut rost de contract. Mi-a urat drum bun.
— Să ai grijă de tine…
— Tu să ai grijă de tine şi de prinţâesă…

Maşina a pornit… O văd pe mama îndepărtându-se, n-a avut curajul să mă vadă plecând, a preferat să-şi ascundă lacrimile purtându-şi paşii mărunţi spre staţia de transport public… Ea!… Cu prinţesa în braţe (scumpa de ea a adormit! – nu-i văd decât spatele şi boneţica, căci capul e culcat pe umărul maică-sii) … Cele două femei pe care le iubesc cel mai mult… Iată-le… Le văd şi le părăsesc… Nu-I place să poarte verighetă, dar şi-a pus-o! Astăzi mă iubeşte şi are încredere în mine… De ce oare nu se strică afurisitul ăsta de autobus?! Vă iubesc!!! Ştiam că această imagine mă va persecuta de-aici pentru totdeauna… Iubitele mele… Sunt oare demn de încrederea ce şi-a pus-o în mine Nu ştiu, ştiu doar c-o iubesc…

— Alo?

— Aţi ajuns? De ce nu suni? Îmi fac griji…

— Avem o mică neînţelegere la vamă! Te sun cum ajung la destinaţie!

— La mulţi ani!

— Uite c-am şi uitat! Mulţumesc! Vă iubesc! Aveţi grijă de voi! Te sun! O.K? Pa…

— Domnule, viza dumneavoastră este falsă! Prin consecinţa nu Vă pot autoriza trecerea frontierei statului nostru!

— Şi ce mă fac acum?

— Veţi fi întors înapoi!

— Unde înapoi?

— În ţara de unde aţi încercat să treceţi la noi!

— Adică?

— Aţi venit cu feribotul din Galia, deci în Galia!

Unul din capetele Hidrei… M-a mirosit şi m-a recunoscut de îndată că nu-s de-l lor şi nu mă vrea la el acasă! Fiindcă pe lângă faptul că e Hidră mai e şi mutant! Noi, la fel, îi cunoaştem de la distanţă când îi vedem pe străzile noastre deci e şi firesc să ne simtă… Chiar şi mirosul transpiraţiei noastre, sunt sigur, e diferit de-al lor…

— Pe aici, domnule!

— Alb-negru… cu foarte puţin alb… aproape negru!

Dormitul pe străzi, în gări sau porturi, rareori la hotel că să-ţi refaci exteriorul căci şi-aşa te cunosc că nu eşti de-al lor dar dacă mai eşti şi neîngrijit, nespălat repede te nefacă şi aflându-ţi originea te trimit direct la ea!… Negru!!!

— Alo?

— Ce noutăţi?
— Ca de obicei, totu-i în regulă! Ne mai ţin ăştea deocamdată cu problema cazării! Ii-am spus să nu-ţi faci griji. Te sun cum mă aranjez!
— Am impresia că minţi! Te rog să-mi spui ce fel de contract ai!
— Asta-i buba că n-o ştiu nici eu, ne poartă cu zăhărelul… Dar dfă-mi un pic de timp să mă dezmeticesc şi să înţeleg situaţia în care mă aflu şi ce statut am…
Interesant care-ar fi reacţia ei de-ar şti tot adevărul… Ce colorat devine telefonul ăsta când mă sună Ea…
— Te iubesc!…
— N-am nimic, doar viză de tranzit care-mi permite, în general vorbind, să mă aflu în Galia timp de încă cinci luni.
— Ce ştiţi să faceţi?
— Orice mi-aţi da să fac mă descurc şi în orice termen rezonabil mi-aţi cere s-o termin – va fi gata!
— Foarte bine! Aşteptaţi-mă o clipă să îndeplinesc un formular de angajare şi vi-l aduc să-l semnaţi…
Şi pe această femeie, bizar, tot în alb-negru o văd cu toate că m-a ajutat foarte mult. Am vaga impresie că aerul ce-l expiră e un pic mai deschis la culoare, mai curat decât cel expirat de ceilalţi… Nu mai credeam că voi da de cineva care să mai aibă o umbră de altruizm în el…
— Aici, Vă rog să semnaţi… Şi cu hârtiile Dumneavoastră vedem mai târziu ce facem. Cât timp aţi spus că…?
— Încă cinci luni…
— Avem deci timp destul…?
— Bineînţeles!
— Aveţi unde să staţi?
— Mă descurc eu, mulţumesc!
— Puteţi să începeţi de mâine, la ora opt de dimineaţă.
— Mulţumesc mult!… Mulţumesc…
— Pe mâine.
— La revedere.
Singurul loc colorat din acel orăşel mic dintr-o provincie îndepărtată a Galiei era cabina telefonică din care le sunam pe iubita şi pe prinţesa mea cea mică!
— Alo?
— Eu sunt…

— Nu-mi vine să cred! Oare în sfârşit ai terminat-o cu obrăzniciile şi te-ai decvis să mă suni?

— Ştii bine că n-am nici chef şi nici bani de obrăznicii!

— De unde vrei să ştiu de ce ai tu chef? Iar de bani… de unde să ştiu ce faci tu acolo şi cât ţi se plăteşte pentru ceea ce faci?!!

— Mâine e prima zi de muncă şi mă rog să nu-i dezamăgesc! Ascultă, n-am prea mult timp la dispoziţie dar în mare cam asta-i: La Celţi n-a mers. Sunt acum în Galia. Am semnat astăzi un alt contract şi de mâine încep munca!

— În Galia? Ce faci cu limba, cum te vei înţelege cu ei?

— Mă descurc eu, n-ai grijă! Voi ce mai faceţi? Mi-e dor… Vă iubesc…

Culori… Culori…

Muncă, muncă şi iar muncă… Alb-negru… Mai mult negru… Gunoier, spălat de vase şi detualete, măturător de stradă şi-n cel mai bun caz tăierea ierbii şi-a boscheţilor… Nu mă plâng, nici într-un caz, dar e unicul domeniu în care suntem acceptaţi, indiferent de studiile şi potenţialul pe care-l avem – clandestini! mai intri în vorbă cu vreun ins şi la început se lasă frapat de cunoştinţele pe care le ai, de reacţia rapidă în ce priveşte informaţia primită, analiza ei şi răspunsul la ea, viteza deprinderii de a vorbi o limbă pe care n-o cunoşteai deloc… Dar la un moment dat, toţi, fără excepţie se transformă într-un cap al aceleiaşi Hidre şi-şi aduc aminte că nu eşti de-al lor! Te miros şi te resping orice le-ai demonstra până în acea clipă de transformare! Eşti o bubă plină de un virus străin şi periculos. Ei ştiu că dacă ţi se dă posibilitatea de a te mişca de sine stătător nimic nu te mai poate opri! Nu-s învăţaţi să ţină piept unor supravieţuitori ca noi într-o luptă cinstită, nu-s deprinşi cu legea junglei şi nu ne vor accepta niciodată până nu ne vom modifica genele şi nu vom deveni mutanţi crescuţi în eprubete ca ei! Câteva femele m-au privit direct în ochi, ceea ce de obicei nu se întâmplă prea des, dar le-am simţit respiraţia perversă şi pofta vulgară de-ami poseda corpul… N-am cedat… căci eram în permanenţă cu gândul la cabina telefonică multicoloră iar în faţa ochilor îmi persista imaginea femeii iubite cu prinţesa mea mică adormită în braţele ei… Cum să cedez având un astfel de fundament?!! Având un zid atât de temeinic în spatele meu nu puteam să cedez, n-aveam dreptul şi nici nu voiam!… A trecut mai mult de-un an de când am plecat… Le iubesc…

— Poliţia! Un control de rutină! Actele Dumneavoastră, Vă rog!

— Desigur, nicio problemă! Iată paşaportul, cartea provizorie de reşedinţă, contractul de muncă…

— Paşaportul e expirat, cartea de reşedinţă la fel… Vă rog să ne urmaţi, domnule!

— E expirată doar de trei zile şi pentru luni am deja programată întâlnirea la prefectură…

— Vă rog să ne urmaţi de bunăvoie!

— Am înţeles… La dispoziţia Dumneavoastră…

În spatele oglinzii sigur se află victima unei agresiuni şi sunt sigur c-am fost cules de pe stradă fiindcă corespund descrierii, seamăn agresorului… Ce „noroc” pot să am… De ce anume eu? De ce anume în acel loc, de ce anume atunci?!! De ce blestemul nu se termină doar prin faptul că m-am născut într-o ţară în care n-ar mai trebui să se nască nimeni? De ce aici, într-o ţară civilizată tot în belele trebuie să nimeresc? Numai pietre… pietre ce cad direct în cap… în capul meu!…

— Puneţi-i cătuşele!

— Nu-i adevărat! N-am făcut niciun rău nimănui! Nu sunt agresiv deloc!… Negru… Sunetul încuierii lacătului a unei celule… Negru…

— Hidra-mutantul… Capetele ei ce le vezi pe stradă sunt indulgente în comparaţie cu acele pe care le ţine ascunse în birouri, în secţiile de poliţie, în camerele de interogatoriu, în judecătorii şi tribunale… Capetele Hidrei ce sunt plasate în posturi care le oferă puterea de a decide asupra destinelor altora… Nimic mai strşnic şi înfricişător… Îţi miroase până şi ultimul por al corpului… Îşi bate joc de tine cum vrea, când şi unde vrea! Negru… şi imaginea fetelor mele ce-o păstrez intactă… Doar ea – mi mai aduce aminte că există culori pe această lume…

— Şi Vă reamintesc că această decizie a tribunalului va rămâne irevocabilă! Rog acuzatul să se ridice în picioare! Conform articolelor… Nu-i interesează dacă într-adevăr eu am fost agresorul sau altul. Au un scop bine definit, să ne scoată pe toţi din casă ca să poată respira liniştit. Cu agresorii lor se vor descurca ei ei pe urmă, acum au dat însă de mine… mâine vor da de altul şi aşa mai departe… Oricum mult mai mulţi oameni intră decât ies în fiecare zi în acele ţări ocrotite de fostul zid din Berlin şi Hidra-mutant o ştie! S-a folosit de faptul că i-am ieşit în cale la momentul oportun şi basta! Până-aici ţi-a fost, vierme! Dă-ţi

chiloaii în jos să vedem de nu ascunzi ceva droguri în orificiul anal!…

— Toate bunurile în posesia cărora se află să-i fie confiscate şi să fie expulzat într-un termen de douăzeci şi patru de ore în ţara de origine!

Sunetul loviturii ciocanului de lemn… Negru…

— Întrebaţi-i, Vă rog, ce fac cu paşaportul căci e expirat?

— Le traduc imediat. Deţinutul întrebă despre modalitatea trecerii frontierei căci paşaportul îi este expirat!

— I se va elibera un document provizoriu special!

— Ai înţeles? Perfect! Şi Vă rog să nu Vă supăraţi, mai am o întrebare: a fost prevăzut să fiu plătit pentru patru ore dar şedinţa a durat mai mult de cinci…

Exemplul clasic de transformare genetică! A avut aceeaşi origine ca şi mine, dar şi-a modificat genele, mai bine zis şi-a dat acordul să-i fie modificate, a devenit ca ei, transpiră ca ei şi în consecinţă a fost acceptat! Dar nici el nu va putea avansa aşa cum şi-ar dori! E acceptat până la o anumită limită… Hidra-mutant îi ştie originea! Doar nepoţii sau strănepoţii lui, când vor uita de rădăcinile adevărate ale arborelui genealogic familial, vor fi implicaţi integral în structura, în organismul Hidrei! Până atunci însă Bon Chance! Oare nu există mai mult niciun loc pe acest pământ unde aerul este respirabil pentru animalele sălbatice şi rebele ca mine? Negru… De le-aş aduce aici pe fetele mele cred că m-aş integra şi eu… Pentru ele, ca să poată trăi liniștit… Dar sunt convins c-ar înceta să mă mai iubească ştiindu-mă domesticit, docil, iar imaginea ce-o păstrez intactă în creierul şi inima mea şi-ar pierde din culori fiindcă schimbându-mi genele mi-aş fi schimbat şi felul de-a fi, de-a iubi… Dacă n-o faci, Hidra te simte şi te respinge… Dacă vrei să obţii ceva trebuie să cedezi ceva în schimb şi să fii conştient că acest ceva poate fi chiar cel mai important şi cel mai frumos lucru din viaţa ta!… Nu! Nu cedez nimănui comoara ce o posediubirea ce le-o port fetelor mele… Prefer să rămân în întunericul negru păstrând acea mică imagine colorată în mintea mea: cele mai dragi fiinţe, pe care le-am părăsit având un singur motiv – dorinţa de a le proteja! Sper că nu a fost doar o farsă! Sper să nu fi greşit! Negru…

Oare mă mai ţin minte „amicii mei din interne”? Poate le-a trecut supărarea? Negrul amestecat cu multe lacrimi şi imaginea Ei cu prinţesa adormită în braţe pe peronul autogării… Ce culori calde poate genera cineva creat de Dumnezeu! În doar câteva ore le voi revedea!

Doar dacă nu mă aşteaptă „amicii”...

— Paşaportul Dumneavoastră, domnule!

— Poftiţi. Ştiu că este expirat... Am fost expulzat. Iată decizia tribunalului Ăi paşaportul provizoriu...

— Bine-e-e... Aveţi ceva ce trebuie declarat în bagajul Dumneavoastră?

— Două parfumuri, restul mi-a fost confiscat, această pungă mi-e tot bagajul!

I-am văzut gestul... Mi-a găsit numele într-o listă de pe ecranul computerului, a ridicat receptorul şi a îngânat câteva cuvinte, neintele-gebil, discret...

— Păi aşa-i cu voi! În loc să vă vedeţi de treabă vă ţineţi de prostii prin străinătate şi din cauza ăstora că ţine lumea n-are ochi să ne vadă! Treci încoace, în camera asta să vedem dacă nu ne ascunzi ceva!

— V-am spus doar că mi-a fost confiscat totul, de altfel e şi marcat în această hotărâre, iar la avion am fost adus supravegheat!

— Haide vino, nu te jena, suntem între berbaţi, ce dracu’?

Bărbaţi!!!... Hidra... Cealaltă, nu mutantul, dar tot Hidră-i! Nu vrea să-i scape niciun amănunt. Ea şrtie că sunt condamnat şi-mi ştie şi sentinţa. Eu încă n-o ştiu dar sunt sigur c-o voi afla în curând...

Iată casa... Mai am un pic şi-am să le îmbrăţişez pe cele ce-mi vor reda sensul vieţii... Voi inspira aerul plin de aromă corpurilor fetelor mele iubite, a femeii iubite şi a fiicei ce mi-a lipsit atât de mult! Acum vorbeşte ca o păsărică, nu-i tace gura deloc...

În acelaşi loc unde acu patru ani s-a oprit taxiul când aveam în mână cel mai frumos trandafir... În acelaşi loc e parcată acum o maşină de lux cu geamurile fumurii... Am ştiut-o, mai bine zis am simţit-o! Mă aşteaptă „amicii”... Oare care-i sentinţa? Oare-mi vor lăsa vreo şansă?... Negru...

— Urcă!

— Staţi puţin, vă conjur! Orice s-ar întâmpla vă voi binecuvânta pentru tot restul vieţii voastre doar daţi-mi zece minute, atâta vă cer, nu mai mult, doar să le văd şi... sunt al vostru! N-am unde să fug şi nici nu vreau, sunt obosit! Vă rog... Lacrimi...

Iată-le... Lacrimi, culori, culori, culori, culori, căldură...

— ...Când ăţi vei aduce aminte de mine să te dai cu acest parfum. Ăstlalt e pentru mica mea prinţesă... Când vei creşte mare şi

vei dori să ieşi în oraş cu mama sau cu prietenii să te dai cu parfumul adus de tăticu'… astfel voi fi totdeauna cu tine şi te voi apăra… Acum trebuie să plec… Mă aşteaptă maşina…

— Când te întorci?…

— Nu cred că mă mai întorc! Mi s-a oferit un post, o situaţie şi o viaţă pe care nu pot să le refuz… Te sun neapărat şi… Vă iubesc…

— Tăticu'!!!

— Da, scumpa mea! Tăticu' te iubeşte şi s-o ştii pe veci că aşa a fost şi aşa va fi de-a pururi!!! Oriunde-aş fi te voi iubi şi nimic nu va putea schimba acest sentiment ce ţi-l port ţie şi mamei tale!!! Dă-mi un pupic! Aşa! Pa, iubita mea, pa!

Încă o respiraţie mi-a fost lăsată. Acel miros morbid… Nu-l mai simt… De ce oare? Fiindcă ştiu că e ultimul şi unicul aer ce mi-e mai dat să-l respir?…

Groaznicul sunet al împuşcăturii amestecat cu o durere scurtă dar acută până la insuportabil şi… acum ştiu ce sunt acele pete de pe pereţi… sunt bucăţele şi picături din mine şi din alţii ca mine… Negru… Oare am fost?

Dacă va fi o zi în care-alături nu-ţi voi fi.
Să nu crezi vântul ce-ţi va spune că nu te-aş mai iubi…
Dacă – într-o de mine nimic nu vei mai şti.
Priveşte – n ochii fiicei noastre – n ei mă vei găsi…
Şi când veni-vă ziua – n care – într-adevăr nu voi mai fi.
Să ştii, acolo unde te aştept timp nu există, nu te grăbi…